

Ježto žal. úřad s tohoto právního stanoviska spornou otázku řešil, nelze v jeho rozhodnutí shledati nezákonnost a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 5115.

Policie zbrojní: Lze zabaviti zbraně v zastavárně zastavené?

(Nález ze dne 12. listopadu 1925 č. 21.691.)

Věc: Alois L. v K. proti ministerstvu vnitra o vrácení zabavených zbraní.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud odepřelo vrácení zabaveného browningu prý st-li náležejícího, zrušuje se pro vady řízení; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: V cestě instanční byla žádost st-lova, aby mu byly vydány zbraně a sice dva revolvery a jeden browning, které při pátrání po zbraních dne 3. prosince 1919 v zastavárně Anny W. k rozkazu osp-ě v K. byly zabaveny, zamítnuta a sice z důvodu, že revolvery byly rozsudkem okr. soudu v K. z 3. února 1920 prohlášeny za propadlé.

Stížnost napadá toto rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení, dovolává se povolení k nošení zbraně, které osp v K. st-li 3. července 1919 udělila a které ho oprávněovalo, aby zbraně držel a také u někoho jiného uložil a dovozuje z toho, že osp, naležši v zastavárně zbraně, o kterých seznala, že nejsou vlastnictvím majitele nebo správce zastavárny, nesměla je zabaviti, aniž se přesvědčila, nemá-li vlastník zbrojního pasu. Rozsudek okr. soudu netýká se věci st-le, nemůže se proto nař. rozhodnutí o něj opřítí.

Ze spisů jde, že 17. listopadu 1919 zastavil posluha v zastavárně Anně W. v K. tři revolvery — o nichž tvrdí st-l, že byly jeho vlastnictvím a že jeden revolver byl browning. Z výpovědi policejního strážníka Antonína H. a Alfreda W. jde, že Ant. H. po vydání zákazu o držení zbraní na rozkaz osp-é v uvedené zastavárně zabavil jeden browning pro policii — ponechav tam více revolverů jiného druhu. Dne 5. prosince 1919 zabavil k rozkazu téže osp-é nadstrážník F. v téže zastavárně pět revolverů, mezi těmito dva zastavené 17. listopadu 1919.

Rozsudkem okr. soudu v K. z 3. února 1920 byl správce zastavárny uznán vinným, že v prosinci 1919 proti zákazu z 18. března 1919 měl zapovězené zbraně — pět revolverů a tašku na revolver — v držení, odsouzen pro přestupek § 32 zbroj. pat. k trestu a zároveň prohlášeno zabavených pět revolverů a taška za propadlé.

Nss shledal stížnost — pokud jde o dva revolvery — neodůvodněnou, neboť zabavení těchto zbraní v jmenované zastavárně vedlo k soudnímu odsouzení správce zastavárny a k prohlášení zbraní za propadlé, toto opatření mohlo tudíž býti změněno jen postupem stolic soudních — příslušnost správních úřadů byla vyloučena, jakmile trestní soudce ve věci rozhodl.

Nař. rozhodnutí v podstatě vyslovující jen nepřislušnost úřadů správních k opatření o uvedených zbraních, nelze proto uznati nezákonným.

Z uvedeného děje a z udání st-le jde však dále, že mimo dva revolvery st-li náležející, které byly předmětem trestního řízení, st-l měl, jak tvrdí, v zastavárně ještě browning, který nebyl předmětem soudního nálezu. Není zjištěno, co se s tímto browningem stalo. Pakli tento browning byl k nařízení osp-é v zastavárně zabaven, nemůže se ohledně něho nař. rozhodnutí dovolati soudního rozsudku, úřad jest spíše povinen, aby věc sám vyšetřil a skutkovou podstatu zjistil a aby na tomto základu pak rozhodl o vrácení této zbraně. Poněvadž se tak nestalo, jeví se řízení nedostatečným, bylo proto v tomto směru nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 odst. 2 zák. o ss.

č. 5116.

Mimořádná opatření. — Učitelstvo: Není předpisu upravujícího náhradu škod způsobených býv. vládním režimem rakouským učitelům národní školy v tomto jeho postavení z motivů politických.

(Nález ze dne 14. listopadu 1925 č. 19.965.)

Věc: František V. v Praze proti ministerstvu školství a národní osvěty o náhradu škody utrpěné politickou persekucí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: František V., řídící učitel v. v. podal dne 8. prosince 1918 na m.n. škol. žádost za přiznání odškodnění za útrapy a ztráty, které utrpěl za Rakouska z nepřízně tehdejších vlád a jež spočívaly prý v tom, že byl bez zákonného důvodu suspendován, degradován, zadrženy mu kvinkvenálky a nenahrazena ztráta na služ. požitcích, jež vznikla tím, že byl následkem nesprávného odsouzení pro křivé svědectví v roce 1906 suspendován. Když byl později po provedené obnově řízení osvobozen, nebyla mu nahrazena tato ztráta na služebních příjmech, suspensí nastalá.

Žádosti této nebylo nař. vynesemím vyhověno, ježto žadatel, jak ze spisů jest patrné, nebyl disciplinárně trestán z důvodů politických, nýbrž pro přestoupení školských svých povinností.

Stížnost buduje své stížné žádání po právní stránce na zákonu č. 333/1920 a na čís. 366 a 556/1920, a posuzujíc nař. vynesemím s hlediska těchto objektivních norem právních, vytýká mu především zmatečnost proto, že se meritorně vysloviло o žádosti st-lově za náhradu škody, způsobené mu persekucí, ačkoli žal. úřad k takovému autoritativnímu výroku příslušným nebyl.

Nss neshledal výtku tu důvodnou.

Zákon z 15. dubna 1920 č. 333 Sb. o náhradě škody obětem politické persekuce za války 1914—1918 zmocnil ve svém § 1 vládu, aby podle svého uvážení poskytla ze státních peněz přiměřenou náhradu státním příslušníkům republiky čsl., kteří ve válce 1914—1918 byli protiprávně z důvodů politických internováni, drženi ve vazbě zajišťovací nebo trestní, a určil v § 4, že podrobnější ustanovení o tom, kdo za náhradu může žádati, ve které lhůtě a u kterých úřadů, jakož i které úřady o žádostech rozhodují, vydána budou nařízením. Řídíc se tímto zákonným zmocněním vydala pak vláda jednak